

[Ministeren for udenrigsøkonomi.]

for skridt. Det, man kan harcelere over, er, hvis holdninger skrider, men det mener jeg ikke er tilfældet, idet de bevægelser, der finder sted, er bevægelser i samarbejde og ikke i regeringens holdning.

Tager vi først spørgsmålet om vetoretten, så vil jeg gerne understrege, at der er ingen som helst forskel i det standpunkt og den holdning, regeringen har haft til det spørgsmål før folkeafstemningen og stadig har. Det er Luxembourgforligets holdning, vi tilslutter os, og det går som bekendt ud på, at man har vetoet i vitale anliggender. Det står vi fast på. Vi mener oven i købet, som vores ordfører også sagde det, at det var et grundlag for os, da vi tilsluttede os fællesmarkedet, på samme måde som Romtraktaten var et grundlag. Det hindrer naturligvis ikke, at vi kan komme til den erkendelse, at samarbejdet kommer til at bevæge sig for langsomt eller slet ikke bevæger sig noget skridt, men foregår som en march på stedet, hvis man vetoer alting, også småsager, og det er det, vi har kritiseret at store lande har gjort i den tid, vi har siddet i Ministerrådet.

I den tid, vi har været medlem af EF, har vi været vidne til, at de store lande blot har rystet på hovedet eller vendt tommelfingeren nedad, uden så meget som at ulejlig sig med at begrunde deres nægtelse af at fremme en sag. De har blot sagt, at de syntes ikke, tiden var moden, eller meddelt, at de endnu ikke havde taget stilling til problemerne, og de vidste ikke, om de nogen sinde ville gøre det.

Det er klart, at en sådan form for obstruction hæmmer samarbejdet. En sådan form kan store lande lettere betjene sig af end små, fordi store lande i følge sagens natur virker mægtige, når de meddeler, at noget er håbløst. Hvis vi opstiller det princip, som er i Luxembourgforliget, at alle lande, altså også store lande, skal begrunde deres rysten på hovedet, skal komme med grunde, der dokumenterer, at det er væsentligt for dem, ja, det er vitalt for dem at gå imod noget, andre er enige om, så mener jeg, at vi vil kunne fremme samarbejdet.

Det betyder, at der er en logisk sammenhæng mellem vor holdning til Luxembourgforliget: positiv fastholdelse af vetoretten for vitale spørgsmål, og så vore ønsker om

at få bevægelse i afgørelserne på områder, hvor lande hindrer gennemførelse, selv om det ikke er vitalt. Så der er altså ikke tale om noget skred i holdningen, men der er tale om et forsøg på at få samarbejdet til at skride fremad.

Hvad angår spørgsmålet om opdelingen i to klasser af lande, som det har været kaldt, 1. og 2. klasse, er vi principielt modstandere, det har vi også sagt flere gange, af en sådan opdeling. Vi så helst, hvad jeg også har sagt i min tale i dag, at alle lande bevægede sig med samme fart, og at man hjalp hinanden solidarisk til at bevæge sig med samme fart. Vi så altså helst en solidarisk løsning, men når nu man ikke kan skaffe bl. a. tilstrækkeligt med midler til at hjælpe f. eks. italienerne så langt, som man burde kunne gøre det, ja, så må man jo erkende, at så kan det være en måde at løse problemerne på at lade nogle bevæge sig hurtigere end andre, for dog at få bevægelse overhovedet.

Hvad angår slangesamarbejdet, så ligger det, som hr. Maigaard jo også ved det, sådan, at dér var Frankrig i sin tid med, efter at England og Italien ikke kunne klare det. Så hoppede Frankrig ud, og da Frankrig hoppede ud, så ændrede man beslutningsproceduren på den måde, at det blev de lande, der var tilbage i slangesamarbejdet, som drøftede slangeproblemerne, det var ikke længere Rådet. Nu siger man, efter at Frankrig er kommet tilbage i Rådet, at så bør det være i Rådet, man drøfter dette valutasamarbejde. Og hvad betyder det? Ja, det betyder jo, at så er englænderne og italienerne med det samme med til disse drøftelser, selv om de er uden for slangen, og det skulle jo være en fordel for samarbejdet, at alle lande er med i disse drøftelser.

Så heller ikke dér mener jeg, at hr. Maigaard har ret. Han har totalt uret i, at der er tale om et skred i regeringens standpunkt.

Til hr. Hilmar Baunsgaard vil jeg gerne sige, at man selvfølgelig kan bedømme Danmarks taktiske position på forskellig måde. Jeg forstår, at hr. Hilmar Baunsgaard endnu en gang forfægter det standpunkt, at vi skulle bruge spørgsmålet om direkte valg som et pressionsmiddel over for de andre lande, for bl. a. at få dem til at ophæve deres nationale støtteordninger. Min